

Имам една мечта- да учим и живеем заедно

Мир и Доброта

„...Имам една мечта, че моите четири деца един ден ще живеят в нация, където няма да бъдат преценявани по цвета на кожата им, а според техния характер. Имам една мечта днес!...,

Мартин Лутър Кинг

Това е актуална тема в нашия 21 век, век на промени, век, в който трябва да се сбъдват човешки мечти, мечти за добро, за здраве, за любов, мечти за Мир.

И днес думите на Мартин Лутър Кинг звучат много силно и въздействащо. А за нас, децата, все още това са само думи. Думи, които чуваме от нашите родители и учители. Думите, от които трябва да се учим. А щом се учим, трябва да можем и да имаме правото да изразяваме свободно мнението си по тези въпросите. И тук идват въпросите:

Защо да се делим?

Какво да делим?

Всеки човек се ражда свободен, всеки човек има равни човешки и граждански права.

В нашето училище учим деца от различни етноси - българи, турци и роми. Ние не се делим, няма и за какво. Всички сме различни и това е нашето богатство. Някои от нас са „силни“ в ученето, други в изкуствата и

така си помагаме и се забавляваме. Нашето училище е място, където учим, творим и се обичаме. Тук се чувстваме спокойни! Спокойствието ни носи сигурност, от която всички се нуждаем. Всички искаме да живеем заедно, сигурно и в мир, но днес отново в света се води война, война близо до България. Воюват близки до нас славянски народи.

И защо? За територия? За надмошие? За власт?

Власт на всяка цена! Загиват невинни хора, загиват Деца!

А къде сме и какво правим ние?

Можем само, да наблюдаваме и да се учим от грешките на големите. Да се постараме да не ги повтаряме. Да направим всичко, което е по нашите сили светът да стане по-добър.

Можем да помагаме, когато има нужда от нас! Трябва! Трябва с всяка наша мисъл и постъпка да караме хората и светът да стават по-добри!

Не парите, не по-голямата територия, не властта правят човека щастлив.

Нашият живот започва да губи смисъл в мига, когато започнем да мълчим за нещата, които имат значение!

Имам една мечта: Мир и Доброта!

Автор: Синан Кадиров - 11-а кл., ПГССХТ-гр. Шумен